

Elçi
Defne Bostancı

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hafsa Durmuş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-6130-90-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ELÇİ

Defne Bostancı

GİRİŞ

İnsanların, yanlışların ya da kusurların olmadığı bir dünya... Yargının, öfkenin ve acının kendi kurallarıyla var olduğu bir dünya.

İnsanlar öldükten sonra büyük bir enerji ortaya çıkarır. Bu, ruhlarının enerjisidir. Bu enerjiye “kabta” denir. Kabtası güçlü olan insanlar ise asıl gerçekliğe ulaşabilir.

Büyü, sihir ve ölümün karışımı beş büyük güç:

Hava

Su

Toprak

Ateş

Ruh

Elementler, krallıkları başka bir krallığın yarattığı boşluktan doğar ve gelişir. İlk var olan element havaydı. Havadan toprak, topraktan su doğdu ve en son olarak ateş, her şeyi bitirmek için oluştu.

Çünkü eski krallıklar biliyordu; dünyanın sonunu su getirecekti. Su ve ruh...

Ruh Krallığı belirli bir ihtiyaçla var olmuştu. Ölenler, istedikleri elementi seçiyordu. Bunu engellemek için kuruldu ve bu diyara gelen herkes önce bu krallığın üyesi oldu. Bazıları kara büyüü yönetmeye başladı ve bir süre sonra krallığın adı değişti:

6 Elçi / Defne Bostancı

Büyü Krallığı

Karanlık Krallık

Şöhreti giderek kararan ve güçlenen krallık, diğer krallıklarla daha iyi iletişim kurmak için kendisine bir elçi buldu. Fakat elçiy-le birlikte daha da güçlenen krallığa karşı bir önlem alınmasına karar verildi ve Lord'a bir seçenek sunuldu:

Ya karısından, yani sevdiği kadından ya da elçisinden vazgeçmesi istendi.

“Gücün mü, aşkın mı? Kara Lord, düzgün karar ver.”

Lord, sevdiği kadını seçti ve elçisini kendi elleriyle kutsal olarak anılan Yaşam Çukuru'na attı. Fakat içine düşen ölümle birlikte Yaşam Çukuru kendini lanetledi ve artık Ölüm Kuyusu olarak anılacak hale geldi.

Fakat diğer lordlar durmadı. Her elçi seçildiğinde krallık güçlene-kadar beklediler ve yine aynı seçimi sundular. Her lord sev-diği kadını seçti... Biri hariç.

Karanlık Lord

Krallığın adı bir kez daha değişti: Ölüm Krallığı

O, sevdiği kadının zaten elçisi olduğunu söyledi ve bir seçim yap-madı. Ama diğer lordlar buna izin veremezdi. Ünlerinin alaşağı olduğunu ve kendileriyle dalga geçildiğini biliyorlardı. Bu nedenle karar verdiler: Elçiyi kaçırdılar ve Lord'un kanatlarını kesmeye karar verdiler. İkisini Ölüm Kuyusu'nun yanına getirdiklerinde dört element birleşti ve maksimum güçlerine ulaşarak onları yen-meye çalıştılar.

Fakat Lord, elçisinin kuyuya atılmasına göz yumamadı. Onu kanatlarıyla sararak kuyuya atladı.

Bedenleri suya çarptığında bir kehanet doğdu:

Mühürleyin ve kilitleyin, isterseniz yok edin, Ama engel olamayacaksınız. Bu ilkti belki ama son olmayacak. Silahlar tükendiğinde ve büyü bittiğinde nefret başa geçecek: Siyahın ve mavinin nefreti...

Kehanet korku salarken tüm lordlar, bunu gizleyeceklerine ruhları üzerine yemin ettiler ve sırlarını sakladılar.

Mavinin gökyüzü, alevlerin en güçlü tonu, okyanusun derinliği, hatta en güzel çiçeklerin yaprağı olabileceğini biliyorlardı. Ama hep dedikleri gibi:

Söylemezsen bilmezler, bilmezlerse yapamazlar...

Fakat bilemedikleri bir şey vardı: Ölüm Krallığı'nın Lordu o kadar kolay ölmezdi. Ruhunu saklamayı bilirdi...

“Neden?”

“Sakin ol, İğnis. Ben hallettim.”

“Nasıl?”

“Sadece bir sonrakini bekle ve bedeninden ayrıl. Kanatlarım bedenini, ben ise ruhunu koruyacağım.”

“Seni seviyorum, Lordum.”

“Ben de seni seviyorum, ateş perim.”

KISIM 1

“Geçmiş kendini gün yüzüne çıkardığında ve eski hatalar tekrarlandığında, işte o zaman karanlıktan gelen ışığı izleyin.”

BÖLÜM 1

Ben hiçbir zaman kadere inanan biri olmadım. Nedense hayatımın başından beri belirli olduğunu düşünmek bana hep değersiz hissettirdi.

Anlaşılan başkaları da benim gibi düşünüyor olacak ki benim krallığımda kadere yer yoktur.

Benim yaşadığım yer hep sessizdir. Kimse zorunda kalmadıkça konuşmaz çünkü her kelime huzursuzluk yaratır ve şüphe uyanıdır. Sanki herkes yas tutuyor. Asla anlamadım. Belki de ben biraz aptalım ama biliyorum...

Su Krallığı, yaşayanlar için yas tutuyor ve her bir damlayı onların huzuru için döküyor. Ama asla onlar için savaşıyor. Aslında ben de tam olarak ne için savaştığımı bilmiyorum. Birileri için savaşıyoruz ama umurumda değil. Sonuç olarak kazanıyoruz.

Aniden yere düşürdüğüm çatal, bütün sessizliği bölerken kendi kendime küfür ettim.

Bu masadan tiksiniyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi diğer çatalı aldım ve yerdeki çatalı almak için yaklaşan hizmetliyi elimle durdurdum.

Hiçbir yaşayan canlıyı bu masanın etrafına yaklaştırmamak gerek. Yoksa aşırı gerginlikten havaya uçabilirler. Babam sinirle kadehini masaya vurdu.

Babam güçlü bir adamdı. Güçlü olmak için her şeyi göze alırdı. Bu yönünü seviyordum, güven veriyordu ama artık yaşlanmıştı. Saçları beyazlamış ve sürekli somurtmaya başlamıştı.

“Sana hizmet etmelerine izin vermelisin, Laura,” dediğinde gülümsedim ve sandalyeden kalkmadan eğilerek çatalı aldım. Kalkarken kafamı masaya vurunca annem onaylamaz bir mırıltı çıkardı.

Pekâlâ, kabul etmeliyim, ben de bunu planlamamıştım. Ama fark etmezdi. Aptal bir çatal için kimsenin yorulmasına gerek yoktu...

Doğrudum ve çatalı önümdeki su bardağına batırıp çıkardıktan sonra gülümseyerek:

“Kendi işimi yapabilirim ben.” dedim. Bundan da tiksiniyordum. Eğilmekten bile aciz yaratıklarsak eğer, bir krallığı nasıl yönetecektik ki?

Annemin delici bakışlarını üzerimde hissediyordum. Mavi gözleri ruhumu bile delebilirdi. Neyse ki bu bakışlara o kadar uzun bir süre maruz kalmıştım ki artık alışkanlık olmuştu.

“Efendim, anne?” dedim, gülümsemeye çalışarak.

“Kibarlık, Laura. Bir prensessin. Sen onu da geç, bu krallığın varisisin. Ona göre davran.” Çelik sesi suların dalgalanmasına neden olmuştu.

Sandalyemi sürterek ayağa kalktım. Bu sahte muameleye daha fazla katlanmak istemiyordum.

“Kusura bakmayın, Leydi Hazretleri, ama inanın bana, elimden gelen bu.” dediğimde, abim ağzındaki kırmızı şarabı tüm masaya püskürttü.

Bense ona ters ters bakmakla yetindim. Sarı saçları ve annem gibi mavi gözleri vardı, uzun ve yakışıklıydı. Bunların hepsi bir yana, o bir şövalyeydi ve bu konuda mükemmeldi.

Tek sıkıntı, biraz aptal olması ve ne zaman susması gerektiğini bilmemesiydi.

Annem abime döndüğünde, “Evren!” dedi. Abim, devam etmesi-ne izin vermeden ellerini yukarı kaldırdı ve:

“Pardon.” dedi.

Aradaki boşluktan faydalanarak hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım ve odadan çıktım. Ama babamın ardımdan, “Haplar!” diye bağırıldığını duydum ve adımlarımı hızlandırdım. Asla peşimi bırakmayacaktı.

Aslında bugünkü yemeğin tek sebebi buydu: haplarım. Aslında onlara ihtiyacım bile yoktu belki de, ama asla bilemeyeceğim, değil mi?

Adımlarım cam zemini delerken yaydığım kötü enerji, camın altındaki balıkların kaçmasına neden oluyordu.

Kumral saçları ve öfkeli yüzüyle Sisili önümde belirdiğinde, kısa bir anlığına korkudan öleceğimi hissettim.

Sisili, babamın benim için tuttuğu cadıydı. Toprak Krallığı ile yapılan bir savaşta esir alınmıştı. Ama nasıl olduysa babam onu krallığa almaya karar vermişti. Kumral saçları ve mükemmel derecede uyumlu açık kahve gözleri vardı.

Sisili, parmaklarını gözüme sokmaya çalışınca geri çekildim.

“İyi, uyanıkmışsın.” dediğinde, öfkesi sesini de ele geçirmişti. Cadıların öfkelenmesi çok korkutucuydu.

Sisili’yi sadece bir kez öfkeli görmüştüm. Onda da savaş alanındaki tüm şövalyelerin boynuna görünmeyen bir bıçak saplamış ve ona “lanetli, alçak ve yaratık” diyenleri parçalara ayırmıştı.

“Ne oldu?”

“Eğer o gerzek odandan çıkmazsa onu boğacağım ve kanını karanfillerimi sulamak için kullanacağım.” dediğinde, kimden bahsettiğini anladım.

Kevın

Ateş Krallığı’nın varisi ve benim çocukluk arkadaşım. Aslında kendimi yakın hissettiğim tek arkadaşım.

“Ben hallederim.” dedim ve koşarak merdivenlerden çıktım. Sisili arımdan bir şeyler söyledi ama tam olarak anlamadım.

Kevın’ı seviyordum. Aslında o her zaman benimleydi. Artık nasıl tanıştığımızdan bile emin değildim.

Hep vardı, hep olacak.

Sonunda odanın kapısına geldiğimde, kapıyı hızlıca iterek açtım. Gümüş işlemeli kapı, ellerimin altında tüyden farksızdı. Odamın zemini, tüm saray gibi suyla kaplıydı. Açıkçası, bu hoşuma gidiyordu.

Odam mavi ve tonlarıyla kaplanmıştı ve Kevın, kan kırmızısı pelerini, koyu kızıl saçlarıyla camın önünde dışarıya bakıyordu. Geldiğimi fark edince bana döndü.

“Günaydın, prenses.” dediğinde, tepki vermeden yatağa doğru yürüdüm.

“Günaydın.” dedim, kendimi yatağa atarken. Pamuk, tüm vücudumu uyuşturdu.

Kevın’ın adım attığını duydum ve aniden yüzünü kaplayarak yere doğru düşen koyu kızıl saçlarıyla tepemde belirdi.

Ne istediğini biliyordum. Ofladım, o ise yanıma oturdu ve eliyle ensesini kaşdı. Gergin olduğunda hep bunu yapıyordu.

“Bak...” dediğinde elimi kaldırdım ve,

“Ver şunu, yoksa susmayacaksın,” dedim.

Haplarım.

Kevın ellerini hızlıca oynatarak çekmecemden ilaç kutusunun çıkmasını sağladı. Olay buydu işte. Varis seçilen kişiye yeteneği dışında bir güç verilirdi. Kevın’ınki telekineziydi, benimkiyse beni haplara bağlıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Ben yedi yaşındayken yemek masasında aniden belirdi ve herkes o kadar dehşete kapandı ki bunu durdurmaları gerektiğine karar verdiler.

Çözümü ise beni haplara bağlamakta buldular.

Ama neden olursa olsun, içim acıyordu. İçimde herkesi; tüm kralları, halkı, hatta insanları bile korkutan bir güç vardı ama ben onu sürekli saklıyordum, zincire vuruyordum.

Derin bir nefes verdiğimde Kevın, elindeki hapları yumruk yaptı ve aynı zamanda havada asılı duran kutu yere düştü.

Kevın cansız cisimleri hareket ettirebiliyordu ama hâlâ bu konuda ustalaşamamıştı.

Tabii, benim konuşmam saçma. Benim gücüm bile ortalarda yok.

Avucumu açıp ona uzattığımda, bana bakarken yüzündeki o tuhaf bakış vardı. Yapmak istemiyordu ama kendini zorunda hissediyordu.

Bir şeyler biliyordu ama kendi için değil, benim için korkuyordu. Derin bir nefes verdi ve elindeki ilaçları duvara fırlattı. Öfkeyle ellerini saçlarına geçirirken ben de kendimi sırtüstü yatağa bıraktım.

Sıkılmıştım artık. Çocukluğumdan beri aynı şeyi yaşamak beni yoruyordu. Hapları güneş batmadan almam gerekiyordu, aslında daha iki saat kadar vardı ama babam ve annem işlerini garantiye alma konusunda ısrarcıydı.

Kevin'ın tepemde dikilmesi bir kez daha tavanla olan bakışmamı bozunca gözlerimi ona çevirdim.

“Ağaç eve gitmek ister misin?”

Gülümsedim. Ağaç ev, ilk tanıştığımız yerd. Nehrin kenarındaki bir ağaca babam benim için yapmıştı ama sonra Kevin ile tanıştım ve artık sürekli oraya gitmeye, oyunlar oynamaya başladık.

Aslında ilk başta ikimiz de birbirimizin kim olduğumu bilmiyorduk. Kevin suya düşünce onu kurtarmıştım, ancak o şekilde kim olduğumuzu söyleme cesaretine eriştik. Ne o benim su krallığından olduğumu umursadı ne de ben onun ateş krallığından olmasına dikkat ettim.

O nehrin yanında biz sadece Kevin ve Laura'ydık. Açıkçası bu hâlâ beni inanılmaz bir mutlulukla dolduruyor.

“Bir şey olursa diye yanıma hap da alacağım,” dediğinde, temkinli davranmasını tuhaf karşılamadan başımla onayladım ve gelgite doğru yürüdüm.